

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ
В ДОНЕЦЬКІЙ ОБЛАСТІ
СЛІДЧЕ УПРАВЛІННЯ

вул. Винокурова (Дніпросталівська), 2, м. Дніпро, 49051
su_kanc@dn.police.gov.ua

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

місто Краматорськ Донецька область

«07» травня 2025 року

Слідчий відділу розслідування злочинів, учинених в умовах збройного конфлікту, СУ ГУНП в Донецькій області старший лейтенант поліції Поляков Євген Олександрович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 42021000000001656 від 09.08.2021, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 258-3, ч. 1 ст. 438 КК України, та, встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст. ст. 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Слепньова Станіслава Олександровича,
20 серпня 1981 року народження, уродженця
м. Харцизьк Донецької області, громадянина
України, раніше не судимого, відоме місце
реєстрації: Донецька область, Харцизька
міська громада, смт Зуївка, вул. Первомайська,
буд. 26, місце проживання: м. Донецьк
вул. 230 Стрілецької дивізії, буд. 42, кв. 17

про підозру у жорстокому поводженні з військовополоненими, інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинених за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, за наступних обставин:

З лютого 2014 року представниками Російської Федерації (далі – РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі – ЗС РФ), яке керівники РФ назвали переміщенням військових підрозділів у межах звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили

блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечили військову окупацію території АРК і м. Севастополя. 18.03.2014 РФ оголосила про офіційне включення Криму до її території.

Одночасно з цим протягом березня та на початку квітня 2014 року під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих РФ, взяли під контроль будівлі, у яких були розташовані органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. 07.04.2014 в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27.04.2014 в м. Луганську - терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які досі функціонують.

Внаслідок військових дій у період із травня по серпень 2014 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими РФ (зокрема окупаційною адміністрацією РФ) починаючи з 07.04.2014, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII та з цього моменту перебувають під ефективним контролем РФ.

Відповідно до ст. 2, спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, Конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Таким чином, з лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією РФ проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм МГП).

Статтею 4 Женевської Конвенції про поводження з військовополоненими від 12 серпня 1949 року визначено, що особи з числа особового складу збройних сил сторони конфлікту, а також членів ополчення або добровольчих загонів, які є частиною цих збройних сил, які потрапили в полон до супротивника, є військовополоненими у розумінні цієї Конвенції.

Відповідно до положень ст. 13 вказаної Конвенції з військовополоненими необхідно завжди поводитися гуманно. Будь-який незаконний акт чи бездіяльність з боку держави, що тримає в полоні, які спричиняють смерть або

створюють серйозну загрозу здоров'ю військовополоненого, що перебуває під її охороною, забороняються та будуть розглядатись як серйозне порушення цієї Конвенції. Так само військовополонені завжди повинні бути захищеними, зокрема від актів насилля чи залякування, а також від образ та цікавості публіки. Застосування репресалій до військовополонених забороняється.

Також ст. 14 вказаної Конвенції передбачено, що військовополонені за всіх обставин мають право на повагу до їхньої особи й честі.

Згідно зі ст. 17 вказаної Конвенції будь-які фізичні чи моральні тортури та будь-яка інша форма примусу не можуть застосовуватися до військовополонених для одержання від них будь-яких відомостей.

Відповідно до ст. 52 вказаної Конвенції жодного військовополоненого не дозволяється використовувати для виконання роботи, яка має шкідливий для здоров'я або небезпечний характер, якщо він з власної волі не береться за виконання такої роботи. Жодному військовополоненому не наказують виконувати роботу, яка виглядала б принизливою для військовослужбовця власних збройних сил держави, що тримає в полоні. Видалення мін або подібних до них пристроїв вважається небезпечною роботою.

Згідно зі ст. 4 Положення про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, що є додатком до Гаазької IV конвенції про закони і звичаї війни на суходолі, з військовополоненими повинні поводитися гуманно.

Відповідно до ст. 6 Положення про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, що є додатком до Гаазької IV конвенції про закони і звичаї війни на суходолі, держава може використовувати працю військовополонених, за винятком офіцерів, відповідно до їхнього чину і здібностей. Завдання не повинні бути надмірними і не повинні бути пов'язані з військовими діями. Робота, виконана для держави, оплачується згідно з діючими ставками за таку саму роботу, виконану солдатами національної армії, або, якщо діючої ставки немає, то згідно зі ставкою, що відповідає виконаній роботі.

Згідно з положеннями ст. 43 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977, особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті (крім медичного і духовного персоналу) є комбатантами.

Відповідно до ст. ст. 44, 45 Протоколу I будь-який комбатант, як це визначено у статті 43, який потрапляє під владу супротивної сторони, є військовополоненим й тому користується захистом Третьої конвенції (Женевської конвенції про поводження з військовополоненими від 12 серпня 1949 року).

Згідно з ч. 2 ст. 75 Протоколу I заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії: а) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема: а.2) катування всіх видів - фізичні чи психічні; а.3) тілесні покарання.

Відповідно до ст. 8(2)(a)(ii) Римського статуту Міжнародного кримінального суду катування або нелюдське поводження, є воєнним злочином.

Починаючи з весни 2014 року, невстановлені представники окупаційної влади РФ спрямували свою діяльність на створення на тимчасово окупованій території Донецької області місць нелегального (незаконного) ув'язнення цивільних осіб – мешканців окупованої території Донецької області, зокрема тих, які займають активну проукраїнську позицію, та полонених військовослужбовців ЗСУ.

Одним з таких місць є захоплені будівлі Донецького телецентру, розташованого за адресою: Донецька область, м. Донецьк, Ленінський район, вул. Куйбишева, буд. 61.

Усвідомлюючи всі вищенаведені обставини, у період січень – лютий 2015 року (точні дати та час досудовим розслідуванням не встановлено) громадянин України Слєпньов Станіслав Олександрович, перебуваючи на території Донецького телецентру за адресою: м. Донецьк, Ленінський район, вул. Куйбишева, буд. 61, будучи учасником одного з не передбачених законом збройних формувань терористичної організації «ДНР» (далі – НЗФ «ДНР»), усвідомлюючи наявність міжнародного збройного конфлікту та у зв'язку з ним, діючи умисно, за попередньою змовою із іншими учасниками НЗФ «ДНР», зокрема, Бригадиром П.С., всупереч вимогам міжнародного гуманітарного права щодо законів та звичаїв війни, вчиняв дії, пов'язані із жорстоким поводженням з військовополоненими, утримуваними у будівлях на території Донецького телецентру, та іншим порушенням законів та звичаїв війни.

Так, 30.12.2014 приблизно о 13 год військовослужбовці ЗСУ Васильков В.В., Цимбалюк А.П. та Сироватко О.І. були затримані невстановленими озброєними вогнепальною зброєю учасниками НЗФ «ДНР» в районі блокпосту біля н.п. Оленівка Донецької області та у подальшому утримувались у різних місцях несвободи у м. Донецьк.

У січні 2015 року (точні дату та час досудовим розслідуванням не встановлено) Василькова В.В., Цимбалюка А.П. та Сироватка О.І., які відповідно до положень ст. 4 Женевської Конвенції про поводження з військовополоненими від 12 серпня 1949 року, ст. ст. 44, 45 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977 є військовополоненими, невстановленими учасниками НЗФ «ДНР» доставлено на територію Донецького телецентру за адресою: м. Донецьк, Ленінський район, вул. Куйбишева, буд. 61, де їх утримували до середини березня 2015 року.

У подальшому, у лютому 2015 року (точні дату та час досудовим розслідуванням не встановлено) Слєпньов Станіслав Олександрович вивів потерпілого Василькова В.В. з підвалу, де той утримувався, на подвір'я Донецького телецентру, та усвідомлюючи, що потерпілий як військовополонений перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права, реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на застосування до

Васількова В.В. фізичного насильства, в порушення вимог ст. ст. 13, 14 Женевської Конвенції про захист військовополонених від 12.08.1949, ст. 4 Положення про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, що є додатком до Гаазької IV конвенції про закони і звичаї війни на суходолі, ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977, завдав не менше трьох ударів прикладом по спині та в ділянці нирок, не менше трьох ударів ногою в живіт, спричинивши фізичні страждання.

Крім того, не пізніше 10 лютого 2015 року (точні дату та час досудовим розслідуванням не встановлено) представник НЗФ «ДНР» з позивним «Спартак» вивів потерпілого Сироватка О.І. з підвалу, де той утримувався, та завів до кімнати біля сходів до підвалу. У подальшому Слепньов Станіслав Олександрович за попередньою змовою групою осіб з Бригадиром П.С., усвідомлюючи, що потерпілий Сироватка О.І. як військовополонений перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права, реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на застосування до останнього фізичного насильства, в порушення вимог ст. ст. 13, 14 Женевської Конвенції про захист військовополонених від 12.08.1949, ст. 4 Положення про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, що є додатком до Гаазької IV конвенції про закони і звичаї війни на суходолі, ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977, протягом не менше 15 хвилин завдавав потерпілому ударів руками, ногами та гумовим кийком по різних частинах тіла, спричинивши фізичні страждання. Після цього Бригадир П.С. зробив потерпілому Сироватку О.І. ін'єкцію невідомої речовини у плече, від якої останній втратив свідомість.

Також у кінці лютого 2015 року (точну дату та час досудовим розслідуванням не встановлено) невстановлені представники НЗФ «ДНР» вивели Цимбалюка А.П. з підвалу, де той утримувався, та вишикували його разом з іншими особами на подвір'ї біля будівлі Донецького телецентру. Після цього Слепньов Станіслав Олександрович за попередньою змовою з іншими учасниками НЗФ «ДНР» вивіз Цимбалюка А.П. та інших осіб до колишнього укріп району Сил оборони України з бліндажами на виїзді з м. Донецьк у бік м. Дебальцеве, де в подальшому, усвідомлюючи, що потерпілий, як військовополонений, перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права, в порушення вимог ст. ст. 13, 14, 52 Женевської Конвенції про захист військовополонених від 12.08.1949, ст. ст. 4, 6 Положення про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, що є додатком до Гаазької IV конвенції про закони і звичаї війни на суходолі, шляхом погроз вогнепальною зброєю та залякування примусив потерпілого шукати на колишній позиції Сил оборони України та збирати танкові снаряди, боєприпаси різного калібру та протитанкові міни, що тривало не менше 30 хвилин. При цьому Цимбалюк А.П. був вимушений перевіряти знайдені ящики з боєприпасами на наявність розтяжок, тобто виконувати роботу, яка має небезпечний характер.

Враховуючи викладене, Слепньов Станіслав Олександрович, будучи учасником одного з НЗФ «ДНР», усвідомлюючи наявність міжнародного збройного конфлікту та у зв'язку з ним, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з числа інших учасників НЗФ «ДНР», у порушення вимог ст. ст. 13, 14 Женевської Конвенції про захист військовополонених від 12.08.1949, ст. 4 Положення про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, що є додатком до Гаазької IV конвенції про закони і звичаї війни на суходолі, ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977 застосував до військовополонених Василькова В.В. та Сироватка О.І. фізичне насильство, здійснивши нелюдське поводження з військовополоненими. Крім того, Слепньов Станіслав Олександрович у порушення вимог ст. ст. 13, 14, 52 Женевської Конвенції про захист військовополонених від 12.08.1949, ст. ст. 4, 6 Положення про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, що є додатком до Гаазької IV конвенції про закони і звичаї війни на суходолі, примусив військовополоненого Цимбалюка А.П. виконувати роботу, яка має небезпечний характер.

Таким чином, Слепньов Станіслав Олександрович, 20 серпня 1981 року народження, обґрунтовано підозрюється у жорстокому поводженні з військовополоненими, інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинених за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Слідчий відділу СУ
ГУНП в Донецькій області
старший лейтенант поліції

Євген ПОЛЯКОВ

ПОГОДЖЕНО
Процесуальний керівник
у кримінальному провадженні,
заступник начальника відділу
процесуального керівництва та
підтримання публічного обвинувачення
управління протидії злочинам,
вчиненим в умовах збройного конфлікту,
Донецької обласної прокуратури

Яна ПОЛЯКОВА

ПРАВА ПІДОЗРЮВАНОВОГО
Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний, обвинувачений

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження, до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку, між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена угода про визнання винуватості щодо особливо тяжких злочинів, вчинених за попередньою змовою групою осіб, організованою групою чи злочинною організацією або терористичною групою за умови викриття підозрюваним, який не є організатором такої групи або організації, злочинних дій інших учасників групи чи інших, вчинених групою або організацією злочинів, якщо повідомлена інформація буде підтверджена доказами.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені «___» _____ 2025 року о «___» годин «___» хвилин

Підозрюваний

Захисник:

Повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права вручив, права та обов'язки роз'яснив:

**Слідчий відділу СУ
ГУНП в Донецькій області
старший лейтенант поліції**

Євген ПОЛЯКОВ